

KOSTNICKÉ JISKRY

Evangelický

týdeník

26/2017

20. září 2017

ročník 102

cena: 13 Kč

Průští číslo vyjde

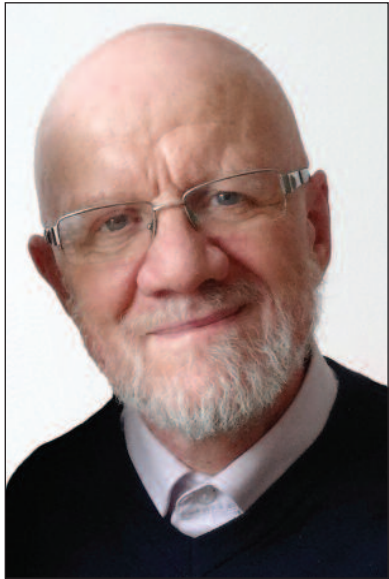
4. října 2017

Z obsahu

** Matoušův kontrast
v podobenství o hostině*

** Stvoření*

Poselství k 15. neděli po sv. Trojici

STŘÍZLIVOSTÍ PROTI POKUŠITELI
1 PETROVA 5,5–11

Budte střizliví! Budte bdělí! Soustředme se na apoštolovu výzvu ke střizlivosti, ke které se ve svém dopise několikrát vrací. Víme, že se za slovy o střizlivosti může někdy skrývat neochota v čemkoli se naplno angažovat. Hlavně, abych si zachoval střizlivý neutrální postoj...

Střizlivost, o které mluví apoštol, nemá ale s takovým vnitřním odstupem nic společného.

"Budte střizliví a celou svou naději upněte k milosti, která k vám přichází ve zjevení Ježíše Krista." (1 P 1,13). Střizlivost víry spočívá tedy v tom, že budeme spoléhat na Ježíše Krista a jeho milost i v dobách krizí, jakými procházely už první generace křesťanů, a kterými v jiné podobě procházíme i my. Milost Kristova je tím nejlepším vodítkem i v otázkách, se kterými se potýkáme v 21. století. Není to ale nic samozřejmého. To, že Pán Bůh v Kristově příběhu s námi lidmi všechno vsadil na lásku, pokoru, milosrdenství a odpuštění, se v našem tvrdém světě může jevit jako slabost a jako křesťané býváme považováni za snílky, kteří nevědí "která bije" a kterým chybí právě střizlivý a realistický pohled na svět. My se tím ale ve své víře nenechme zmást a znejistit.

Budte střizliví, budte bdělí! Váš protivník, ďábel, obchází jako "lev řvoucí" a hledá, koho by pohltil. Ďábel je v Bibli vždycky "Našeptávač" a "Pokušitel". Když Ježíš podle evan-

gelijního svědectví vede na poušti zápas s ďáblem, vede vnitřní zápas s pokušením, aby se vyhnul bezbranné náročné cestě milosrdenství a oběti a zvolil cestu síly a moci. To největší ďábelské pokušení je v tom, že nás chce odvést od spolehnutí na Krista a na skutečnou proměňující moc jeho evangelia v církvi i ve světě.

Budme v našich církvích střizliví a realističtí, přemýšlejme střizlivě a realisticky o jejich budoucnosti, ale modleme se za to, aby to byla střizlivost a realismus, ke kterému vede radostná zvěst evangelia. Na ďábelské pokušení dává apoštol prostou odpověď: "Vzepřete se mu, zakotvení ve víře". Pokud nebudeme zakotveni v Kristu a jeho milosti, pak nás řvoucí lev, ten Pokušitel, snadno sežere. Nenechme se odvést od naděje, kterou v evangeliu Ježíše Krista máme. Modleme se k Bohu tak, jak nás to naučil Pán Ježíš: "Neuved' nás v pokušení, ale zbav nás od zlého".

Petr Firbas
farář ČCE

Praha 9-Horní Počernice

Evangelický kostel Křfzlice - Tichý svědek věrnosti (viz str. 2)

Oč zakopli filosofové

Vzpomínáte si, jak apoštol Pavel vyzval korintské křesťany, aby se ve svém sboru podívali kolem sebe a shledali, koho si Bůh povolává: Není mezi nimi mnoho moudrých, a sám k tomuto zjištění dodal podobně, že nepřišel do Korintu kázat Boží tajemství (evangelium) nadnesenými slovy nebo moudrostí. A ještě znovu řekne, že svá kázání neopíral o vmlouvavá slova lidské moudrosti, aby se jejich víra nezacládala na moudrosti lidské, ale na moci Boží (1 K 2,1-5). Nicméně filosofové, jichž muselo být ve velkém přístavním městě Korintu dostatek, zaznamenali Pavlovo kázání a taky se k němu vyjádřili: Je primitivní, neboť místo nějaké ideje, myšlenky, má ve svém středu jakéhosi náhodného člověka jménem Ježíš. Zakopli o tuto všednost, čekali něco vznešeného. Leč právě tento chudý člověk Ježíš tvoří samu podstatu křesťanské víry, proti níž filosofové posléze vyzdvihli ideu, Kristovskou doktrínu tak, aby jim takto zdeformované křesťanství vyhovovalo.

Filosofové ovlivnili myšlení církve tak, jak by to apoštolové Pavel a Jan nikdy nepřijali. Protože pozdější církve zapomněla na Ježíše, nebylo by došlo k neblahé deformaci víry; stala se z ní myšlenková soustava, doktrína, vymizel z ní osobní charakter, převládající dojem ze setkání s živým Ježíšem a s jeho slovem a s jeho Duchem. Zvláště, když se cír-

kev svezla s politickou změnou (313 edikt milánský) na císařském dvoře a stala se z církve trpěné církví státní. Kdekdo musel vstoupit do církve a stát se křesťanem: Stačilo, když odřkl vyznání a dal se pokřtít. Masu křesťanů, rychle vyrobených, dostala církev jako věno. Už není kristovská, je křesťanská. Jejím členem je každý, kdo byl pokřten a přitom křest se stal povinným. Čeština odpověděla na tuto změnu náležitě, když povinný křest vložila do svého jména, zatímco Němci, Francouzi a Angličané vyšli ze základu Kristus (Christenheit, christianisme, christianity), což je proti

naší zvyklosti, ale bližší původnímu, biblickému jménu křesťanství: „V Antiochii byli učedníci nazváni kristovci.“ (Sk 11,26)

Těžkost se jménem křesťanů se objevuje i v ekumenickém překladu, kde v textu čtete „křesťané“, avšak poznámka vás zavede dolů, kde se oznamuje, že na tom místě v řečtině, v původním jazyce, je slovo „kristovci“, od jména Kristus.

To jméno způsobuje pohoršení filosofů nad tím, že křesťanská víra těsně souvisí s tím malým člověkem, Ježíšem, o němž není známo, kde se vlastně narodil; prý v nějaké neznámé lokalitě, kdesi v Judsku a nyní žije v Nazaretě, v Galileji a živí se truhlářinou. Tak malý a ubohý začátek té nové zvěsti jim naznačuje, že z toho nic nebude.

Rozhodli se té malosti pomoci. Přijali evangelium – nové učení, ale bez Ježíše. Zato je svázali s řeckou filosofií jako její sestrou. A hurá do světa. Schovali se pod střechu evangelia a pokud mohli, učinili z něho obecné náboženství bez osoby – náboženskou filosofií, a pak bude přijata do filosofických salónů. Církev se bojí, zvěštuje evangelium tiše, bez důrazu, že je jedinou cestou ke spáse. Ustalo vzývání spasitele jména Ježíš, náboženská filosofie se vkrádala i do kázání. A církev se snaží, aby věřící lid nepoznal rozdíl, že odstranila ze svého středu Ježíše,

Dokončení na str. 2

JÁ – ČEŠTINÁŘ

***Spletl jsem se
v mnohém:
sám sobě jsem si byl
bohem
a tak trochu bohem.***

***Nemoh jsem to vystát!
A tak od dob, co znám
Krista,
jsem spíš Boží
bohemista.***

RALF MOŠT

Kristovci

Byl to vskutku zázrak. Pohané klasifikovali Ježíšovy následovníky jako „Kristovce“. Když po ukamenování Štěpána nastalo v Jeruzalémě pronásledování Ježíšových následovníků, rozptýlili se jeho vyznavači do různých zemí. Někteří přišli až do Antiochie Syrské a začali tam zvěstovat Pána Ježíše nejen Židům, ale také pohanům. Moc Boží byla s nimi a veliké množství lidí uvěřilo a obrátilo se k Pánu. Zpráva o tomto zázraku se dostala až do Jeruzaléma. Apoštolové reagovali na tuto zprávu tím, že tam poslali Barnabáše. Když tam přišel a viděl, co se z milosti Boží děje, měl radost a povzbuzoval všechny, aby ve svém rozhodnutí vytrvali a zůstali Pánu věrní. Jelikož tam měl velmi mnoho práce, dal mu Duch svatý myšlenku, aby šel do Tarsu a vyhledal tam Saula. Když ho našel, vzal ho s sebou do Antiochie, kde pak spolupracovali celý rok. Vyučovali velké množství lidí. Práce byla velmi pozhnána.

Život těch, kteří uvěřili v Pána Ježíše Krista, se úplně změnil; usilovali žít podle vzoru Ježíše Krista. Obyvatelé Antiochie je začali nazývat „Kristovci“. Bylo to velmi výstižné, protože to vyjadřovalo podstatu následování Krista. Kristus totiž řekl: „Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“ (Mt 16,24)

Být klasifikován jako Kristovec, je přesným vyjádřením toho, co Pán Ježíš očekával od svých učedníků. Apoštol Pavel to vyjádřil velmi výstižně v dopise korintským křesťanům: „A tak jsme proměňováni k jeho obrazu.“ (2 K 3,18)

Je jisté velká škoda, že se toto slovo přestalo užívat. V Evropě se nyní používá slovo „křesťan“, ale toto slovo nesoustřeďuje myšlení člověka na následování Krista, ale na křest. Většina křesťanů si myslí, že když jsou pokřtěni, tak jsou křesťany. O každodenním společenství s Kristem a o jeho věrném následování v praktickém životě, mnozí vůbec nepřemýšlejí. V současné době potřebují lidé vidět opravdové „Kristovce“, aby mohli poznat, co jim Kristus nabízí a v čem je podstata křesťanství.

Pavel to vyjádřil v několika krátkých větách. „Oblect se v Pána Ježíše Krista.“ (Ř 13,14) „Kdo je v Kristu, je nové stvoření.“ (2 K 5,17)

Dokončení na str. 2

KATOLÍCI A PROTESTANTI MAJÍ PŘEKVAPIVĚ MNOHO SPOLEČNÉHO Protestanti a katolíci na Západě se shodnou, že cesta ke spasení vede skrze víru a skutky, odhalil nový průzkum Pew Research Center, který proběhl při příležitosti 500. výročí reformace.

V západní Evropě a USA převládá názor, že teologie protestanty a katolíky víc spojuje, než rozděluje. I přes pohnutou minulost vzájemného pronásledování a náboženských válek obě větve křesťanství v současné době vyjadřují ochotu k vzájemnému přijetí.

Přestože Martin Luther a další protestantští reformátoři v 16. století obhajovali, že věčnou spásu lze získat pouze vírou (sola fide), průzkum ukázal, že většina západoevropských protestantů si nyní myslí, že spása je dosažena kombinací víry a dobrých skutků – což je tradiční katolická pozice.

V západní Evropě Pew Research Center uskutečnil telefonický průzkum, kterého se zúčastnilo více než 24 000 lidí v 15 zemích. V USA byl průzkum proveden online mezi více než 5 000 účastníky. Průzkum obsahoval i několik různých otázek.

Padesát dva procent amerických protestantů uvedlo, že spása je kombinací víry a skutků, 48 procent si myslí, že spása je výhradně z víry. Čtyřicet šest procent amerických protestantů tvrdí, že Bible dává plné náboženské vedení, které křesťané potřebují, což je tradičně protestantské přesvědčení známé jako „sola scriptura“.

Naopak 52 procent amerických respondentů zastává názor, že by křesťané měli hledat vedení v Bibli i v církevním vyučování a tradici – učení, které je vlastní katolické církvi. Jen 30 procent respondentů uvedlo, že jejich teologický základ stojí na reformačních heslech sola fide a sola scriptura.

Z evropských zemí pouze v Norsku většina (51 %) účastníků průzkumu věří, že spása je založena pouze na víře (sola fide), v ostatních zemích západní Evropy převládal názor, že spásy lze dosáhnout kombinací víry a skutků.

Katolíci a protestanti v západní Evropě obecně vykazují nízkou návštěvnost bohoslužeb. Pouze 8 procent protestantů a 14 procent katolíků uvádí, že navštěvují bohoslužby každý týden nebo častěji. Průzkum zjistil, že i přesto že je dopad sekularizace zřejmý, jsou viditelná i ohniska religiozity. Například v Nizozemí se polovina holandských dospělých (48 procent) označuje za ateisty, agnostiky nebo „nijak zvlášť“ náboženské. Přesto 43 procent nizozemských protestantů také tvrdí, že chodí do kostela nejméně jednou týdně.

V každé zkoumané evropské zemi, zhruba devět z deseti protestantů a katolíků říká, že jsou ochotni přijmout členy jiné tradice za sousedy a velká většina obou skupin tvrdí, že jsou ochotni přijmout členy druhé skupiny i do svých rodin. Například 98 procent německých protestantů tvrdí, že by přijala katolíkka jako člena své rodiny a podobný podíl německých katolíků (97 procent) uvádí totéž o protestantech.

Křesťan dnes

INDIE: ZÁKON PROTI KONVERZÍM PŘINÁŠÍ NOVÉ PROBLÉMY

Džárkhandští poslanci odhlasovali 12. srpna návrh zákona, který může mít bezprostřední dopad na náboženskou svobodu místních křesťanů. Navzdory silné opozici zástupců náboženských skupin byl návrh „Džárkhandského zákona o svobodě náboženství 2017“ předložen guvernérovi, po jehož schválení bude k zavedení zákona zbývat již jen podpis prezidenta.

Podobné zákony proti konverzím, ironicky nazývané „o svobodě náboženství“, často přímo ohrožují svobodu vyznání křesťanů. Třetí oddíl této konkrétní legislativní úpravy zakazuje veškeré pokusy o obrácení druhých osob „ať již přímo nebo jakkoli jinak... násilím, prostřednictvím svádění nebo jinými podvodnými způsoby...“

Na základě ustanovení zákona bude možné vyměřit až tříletý trest odnětí svobody, pokutu až 50 000 rupií (přibližně 17 tisíc korun) nebo obojí. Pokud se bude případ týkat konverze nezletilé osoby, ženy nebo příslušníka určené kasty nebo kmene (tj. člověka z nejchudších společenských vrstev), odnětí svobody se může prodloužit až na čtyři roky a pokuta zvýšit na 100 000 rupií (přibližně 34 tisíc korun).

Podobné zákony dnes již platí v dalších šesti indických spolkových státech, přičemž místní vlády nijak nekonkretizují, co v kontextu náboženských konverzí znamenají pojmy jako „svádění“, „donucení“, „síla“ nebo „podvod“. Kvůli vágním formulacím jsou tyto zákony často zneužívány radikálními skupinami hinduistických nacionalistů, kteří křesťany obtěžují a zastrahují a zákony využívají jako pouhou zástěrku.

Křesťan dnes

Kristovci

Dokončení ze str. 1

„Život, to je pro mne Kristus.“ (F 1,21) V těchto jednoduchých větách vystihuje apoštol Pavel velmi přesně, co znamená žít v důvěrném vztahu s Ježíšem Kristem a být jeho opravdovým učedníkem, tedy „Kristovcem“.

Rozhodnout se pro důvěrný život s Kristem a pro jeho stále následování, to je nejlepší rozhodnutí, jaké může člověk ve svém životě udělat. Má pozeňhané důsledky pro zemský život i pro celou věčnost. Pokud ses, milý čtenáři, pro důvěrný život s Kristem ještě nerozhodl, můžeš to učinit v této chvíli, a budeš patřit k věčně šťastným lidem. Kéž by takových Kristovců přibývalo každý den ve všech křesťanských sborech i v naší zemi.

Stanislav Kaczmarczyk

Oč zakopli filosofové

Dokončení ze str. 1

o něž filosofové zakopli a církev ho táhne sebou jako zastaralé nádobí.

Církev po celý středověk nepřiznala svou vnitřní porážku, politicky byla u moci jako opora státu. A filosofii, již podlehla, nazvala svou služkou – ancilla theologie, což byl podvod. Náboženství bez Ježíše triumfovalo.

Tak je tomu v tvrdých obrysech. Avšak základem víry se nestalo kázání o tom, jak církev poznala v Ježíši Krista Syna Božího, nýbrž to kázání, které představuje Ježíše jako člověka. Potvrdil to anglický

misionář v Indii Stanley Jones, který poznal, že evangelijní příběhy o Ježíši se dotýkají srdcí posluchačů a vedou je k víře spíše než Pavlovy výklady o víře.

Křesťanství utrpělo značnou škodu v tom, že evangelia byla doktrínou o Kristu Ježíši odstrčena dozadu. Doktrína přišla ke slovu na úkor Ježíše v evangeliích s odůvodněním, že prý evangelia nám neposkytují tak čistý obraz Ježíše jako Pavel a Jan.

Obrat k evangeliím u nás zdůraznil Petr Pokorný svým znamenitým komentářem nejstaršího evangelia Markova. Vydal jej Kalich roku

Tichý svědek věrnosti

Kdo přijíždí do Krkonoš, může již z dálky v horách nedaleko od Kotelních jam zahlédnout nevelký, přesto zřetelně viditelný bílý kostel. A to přesto, že jde o jeden z prvních tolerančních kostelů, který měl být podle tehdejších vrchnostenských nařízení co nejméně nápadný a viditelný. A kdo bude dál za Jilemnicí stoupat do hor směrem na Roudnici, opět zahlédne opakovaně na naprosto nečekaných místech v průhledu tuto křížlickou dominantu. Na místě se pak ukáže, že kostel stojí na první pohled na zcela opuštěném místě. Když k nám během léta přijíždějí do tohoto kostela koncertovat různí hudebníci, tak z jejich tváří často čtu (a někdy se neubrání i vyslovenému překvapení): „A přijde si nás sem vůbec někdo poslechnout?“ A pak jsou překvapeni, že se ze všech stran sejdou a sjedou desítky posluchačů. Někdy bývá opravdu plno.

Překvapena byla i tehdejší vrchnost, když se bezprostředně po vyhlášení tolerančního patentu na začátku roku 1782 k evangelické víře ze čtrnácti vesnic přihlásilo 413 rodin. A nejvíce právě v Křížlicích. Přitom na počátku 18. století to vypadalo, že odpor proti přijetí jediného uznaného vyznání byl v podstatě zlomen. Dobová svědectví ještě z druhé poloviny 17. století dokládají pevné odhodlání evangelické víry se přidržet, ať to stojí cokoli. Například štěpaničtí poddaní ve svém listu branskému faráři dali jasně najevo, že se nezalekli ani hrozby tvrdého zásahu: „Že bychom my sobě raději smrt vínšovali a v zemi odpočinouti žádali, nežli svědomí naše aby nás rmoutiti a nás smutné činiti mělo, ačkoliv jsme ještě nic nekonali a již trápení a zármutku dosti v myslích máme obávajíce se, aby po oučinku něco hroznějšího a smutnějšího, čehož Bůh rač uchovati a chrániti, nám se přihoditi a nás by potkati musilo.“ O padesát let později to ale vypadá, že již jen někteří jednotlivci odolávají a věrnost Pánu Bohu podle svědectví evangelia zachovávají. Přesto většina těch, kteří se o dalších padesát let později mohli ke své víře opět hlásit, odkazovala právě k tomuto zdroji své víry. Například Matěj Zelinka z Křížlic, v jehož stodole se lidé zpočátku shromažďovali ke svým bohoslužbám a který později daroval svůj pozemek na stavbu kostela, své odhodlání hlásit se k evangelické víře zdůvodnil jasně: „Zůstávám při evangelické víře a augšpurský konfesi, že se nám Boží Písmo nedovolilo číst. Já jsem evangelík roze-

nej, zdědil jsem Písmo po mým otci a že jsem ho schoovávat musil, tak mně ho myši snědly. A k tomu, že nám nechtěli pod obojím podávat. Já jsem pravej evangelík.“ Tak bylo jeho svědectví, a mnohých dalších, zaprotokolováno. Podle nového prováděcího nařízení z počátku února roku 1782 totiž musel každý individuálně před ustanovenou komisí prohlásit důvody své přihlášky k evangelické konfesi.

Křížlice se tak staly s ohledem na počet veřejně deklarovaných evangeliků přirozeným centrem prvního tolerančního sboru v našich zemích. To rozhodlo také o tom, kde si nově vznikající společenství postaví svou modlitebnu. Tichého svědka evangelijní věrnosti. Tak tu stojí dodnes. A dodnes láká a vábí z mnoha stran. Jeho odkaz je docela jasný. Víra živěná svědectvím Písma odolá jakékoli nepřítzni času. A to platí i dnes, kdy drsné podmínky, společenské i klimatické, nejsou zdaleka takové, jako bývaly ještě v nedávné minulosti. Křížlické společenství tu stále žije. I když ani u nás se již k čtení a výkladu Písma neshromažďují zástupy (nepočítám-li sváteční či jinak výjimečné bohoslužby). Jsou to spíš malé hloučky, někdy i ekumenické, nesené zaslíbením Krista: „Kde se dva neb tři shromáždí ve jménu mém, jsem uprostřed nich.“ Ale i tyto hloučky, o nedělích často posílené mnohými příchozími a hosty, jsou příslibem pro budoucnost křesťan-

1974. Evangelista Marek, první z novozákonních svědků sděluje, kdo je Ježíš jako člověk.

U Pavla se dovídáme, co je víra v Ježíše Krista. Markovo vylíčení Ježíše jako člověka zřetelně ukazuje, čím se křesťanská víra odlišuje od všech ostatních náboženství: Jde v ní o historickou osobu, která nás jediná uvádí do obecnství s Bohem.

Martin Luther Marka pochvaluje, že nás vede k člověku Ježíši s velikou laskavostí. Právě tento člověk je kamenem úrazu pro filosofy dnes i zítra.

Josef Veselý

ské víry (i křesťanské tradice, na kterou se dnes mnozí překvapivě odvolávají), která nestojí na ničem jiném. Na Boží věrnosti dosvědčené biblickými svědky, na čtení Písma, na touze porozumět jeho svědectví, na touze sdílet ve společenství takové poznání s druhými lidmi. Tak rozumím tichému svědku věrnosti, který stojí v Křížlicích zdánlivě odloučen od současných center života. Podporou jeho svědectví může být i to, že jeho domovským sídlem jsou právě Křížlice. Jeho dřevěný předchůdce tu na vedlejší louce stál již v polovině 14. století (v 15. století kališnický, podle Pamětní knihy lokalie křížlické sepsané rukou římskokatolického faráře F. B. Lukáše). Z té doby pochází legenda o třech křížích, které prý na nedalekém Sejkoříjř zasadili první dělníci sem přicházející. „*Spatřivoše krajinu tak pustou a divokou, s úžasem zvolali: To budou pravé Křížlice!*“ Původní tvar jména zněl trochu jinak: Krzesliczych, nebo Kržisslycz, což prý je nejbliž staročeskému křiesiti – křísiti. Tak se tu už kdesi v kořenech snoubí kříž a (vz)kříšení. A připomíná nám tak, že věrnost Bohu je spojena s bolestí, utrpením, námahou, že nepřichází jen tak samo sebou a že právě na této věrnosti a skrze ni je možné budovat každou pořádnou obnovu života.

Užity podklady z knihy Ludka Rejchrt a Na horách ležící

Jiří Weinfurter

Pouhé Písmo 2017

Se zahájením školního (potažmo akademického) roku bývá rozebírán stav školství. Bilance nevyznívají růžově. Zaměstnavatelé totiž soustavně hlásí, že absolventi základních (ba i středních) škol přicházející na trh práce neumějí pořádně číst ani psát... Novinář Harald Martenstein přišel v této souvislosti v příloze týdeníku Die Zeit s návrhem, že vedle dosavadního předmětu „němčina“ by se na německých školách mohly vyučovat hned dva další předměty nové, totiž „opravdové čtení“ a „bezchybné psaní“.

Obecně klesá též znalost klasických jazyků. Církevní historik Christoph Marksches z berlínské Humboldtovy univerzity v deníku Frankfurter Allgemeine Zeitung prý nřuje znepokojivý jev: Studenti teologie po absolvování rychlokurzu staré řečtiny dokážou jakž takž číst v originále evangelium podle Marka (psané jednodušeji), nikoli však (stylisticky náročnější) evangelium podle Lukáše! Připomíná, že když reformátoři vyhlásili normu „Sola Scriptura“ („Pouhé Písmo“), nemysleli tím jistě „Sola pars Scripturae“ („Pouhá část Písma“), totiž „Jenom ta část Písma, na kterou akorát tak stačí historické a jazykové porozumění“...

V prostorách Komenského evangelické bohoslovecké fakulty (KEBF) či jirchářského semináře bylo kdysi po zkoušce z latiny možno tu a tam zaslechnout úlevné vydechnutí: „Tak, a teď už latinu nebudu v životě potřebovat ...“ Skončilo to pokaždé u latiny? Nedošlo časem na hebrejštinu, na řečtinu? Neotřásla se už při onom študáckém zahlaholení samotná norma „Sola Scriptura“? (A nezůstali nakonec bohoslovci katoličtí, kteří by si sotva dovolili vyslovit nahlas, že latinu už – v následném farářování – nikdy potřebovat nebudou, namnoze fakticky blíže když ne rovnou oficiální normě „Sola Scriptura“, pak tedy alespoň zásadě „Scriptura“?)

František Schilla

JSOU PŘÍPADY, KDY SE PROSTĚ NEDÁ VŠECKO STIHNOUT

Když má dnes nastoupit na sbor nový farář, dějí se na jeho příchod rozsáhlé přípravy, aby se tam cítil hned od začátku dobře: Pozvou se malíři, lakýrníci i jiní řemeslníci. Dávají se do pořádku opotřebované části bytového vybavení, případně se koupí nový sporák. Dříve to tak nebývalo. Jednak byly některé sbory opravdu chudé, jednak za komunistů muselo být každé větší vydání zaneseno do plánovaných investic a odsouhlaseno církevním tajemníkem. Proto většinu prací konali neplacení brigádníci z církve. Bylo to tak i v Jičíně, prvním sboru, kde jsem měl samostatně pracovat. O Jičínu je známo, že z tohoto města na kraji Českého ráje hodlal Albrecht z Valdštejna vybudovat metropoli svého rozsáhlého panství. V mém dětství to bylo krajské město. Na jeho okraji postavil r. 1908 farářský syn a podnikatel Bohuslav Mareček evangelickou modlitebnu a u ní svou secesní vilu, sloužící později jako fara. To tedy bylo mé příští působišťe. Do Jičina jsem měl nastoupit 1. prosince 1959. Už při zkušebním kázání jsem poznal kurátora G., tehdy nejmladšího kurátora na Sióně, který stál také v čele sborových brigádníků, kteří se chystali dát do pořádku náš příští dvoupokojový byt (faru obývala také vdova po

Dny Noe ve znamení Jonáše

Gn 6,5-6; 1 P 3,18-22 ;Mt 24,35-39; 12,38-41

„Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, což bylo zahynulo.“ L 19,10

„Nemešská Pán s naplněním slibů..., ale showtoá nám, nechťe, aby kteří zahynuli, ale všichni ku pokání se obrátili.“ 2 P 3,9 „Jak bylo za dnů Noe, tak bude příchod Syna člověka,“ pověděl Ježíš. Apoštol Petr, když mluví o konci lidského světa svévole a zvůle, přirovnává křest v jeho JMÉNO k onomu spásnému korábu (1 P 3,21). S trapiči Boha (Gn 6,6) to nedopadlo dobře. Přivalům uniklo jen pár..., osm duší, rodina toho, který dal na jeho výzvu a napomenutí. Chopil se šance nejen staré skončit, ale doptat se Boha po dobrém svědomí v nové budoucnosti.

K pobavení všech kolem uposlechl Boha, a místo aby si v duchu doby užíval, stavěl desítky let monstrózní artefakt, cosi, co nemělo logiku. „Jedli, pili, ženili se, vdávali se,“ prostě normálka, připomíná Ježíš pohodu před potopou. Jenom ten NOE, extravagant, provokuje: Stavte loď! Stvořitel po vás spláchne... Spásná byla tenkrát jediné vnímavost a poslušnost Božího slova, orientace na duchovní smysl všeho v Bohu a šel tudy jen NOE.

Ježíš je dnes Božího SLOVA vtělením. „Slovo to tělo učiněno jest...“ (J 1,14). S ním a jenom s ním jsme na dobré stopě, na frekvenci NOE, archetypu šťastné volby. Říká-li Křtitel: „Čiňte ovoce té šance,“ míní tím: Opusťte svůj předpotopní životní styl... a chodte v křestní novotě života.

V bouři dnů Syna člověka půjde o všechno. A tak proti obrazu tragického konce Ježíš ještě zvedá znamení naděje, znamení Jonáše proroka. (Biblisté považují ten příběh za Židům srozumitelný traktát ze 3. st. př. Kr.)

Připomíná Izraeli, jak je pohltil drak podsvětí, Babylon, a pak vyvrhl kající zpátky k poslání, být svědky živého Boha (Iz 43,10), které mezi národy opustili. Podobenstvím jejich natvrdlosti je Jonáš a jeho: Se mnou, hříšníci, jde Zákon a na má slova dojde...

„Nic s tím nenaděláte, ortel platí. Ve čtyřiceti dnech končíte. Ninive bude vyhlazeno,“ rozkřikuje se a oni kupodivu pochopí, že si blázný nedělá. Strašně se mu s tím sem nechťelo, až ho na útěku od Božího poslání pohltila propast. V útrobách obludy, v břiše hrobu se vzpamatoval. Kořil se a volá k Hospodinu a v tom nepravděpodobném korábu svou potopu přežil. Na rozdíl od ninivetských ví o milosrdenství Nejvyššího, o jeho slitování nad sebou: Že ještě žiju, je moje šance. Nepravděpodobná, ale Bůh, tvůrce zázraků, ji dává. Paradoxně se tím stává znamením těm, jimž hrozí:

„Což kdyby ji dal i nám,“ řekli si hříšníci a pokořili se před Bohem, jehož známost k nim zatáhl ten převandrovalec. Proti své vůli a za cenu své kazatelské prestiže (vždyť prorokuje katastrofu, konec, soud), zanesl Jonáš k nenáviděným Asyřanům ducha pokání: Lítost a změnu života, možnost být jinak a tak odklad soudu. Sázel na 40 dní, ale Bůh poshověl. Přežila generace nebo dvě než... než co? Než se vrátili k předpotopním způsobům, a na Jonáše došlo. Scénu znovu opanovali běsi krutosti a bohaprázdné bezohlednosti. Poslední věci se ukázaly být horší prvních. Asyrská metropole na Tigridu byla nájezdem Kaldejce Nabopolasara definitivně vyhlazena.

Nad propastí zničující války, přátelé, kdy mocní se chvástají stále účinnějšími prostředky ničení, to může

zafungovat. Od dětství bezpočtukrát vyprávěná jonášovská story, stokrát namalovaná úsměvná velryba nám připomíná, že časnost stvořil Bůh jako plovoucí termín. Plovoucí na okolnostech, jimiž jsme my sami. Přes svoji ospalost a mnohou neposlušnost jsme dnes, pokřtěni jeho posláním, doklopýтали do velkolepého Ninive hříšnosti a bezbožnosti. Povzbuzování duchem bláhových příběhů, Duchem Pravdy, odvažme se paradoxního svědectví o milosrdenství živého Boha nejen pro sebe: „Človče, válcuje tě soud? Nuže, drak nehlubších propastí, obluda nesnesitelných osobních krizí a depresí tě může vyplivnout do svobody a nového života tak, jako mě. Věř! Udělej místo SLOVU a DUCHU Pána Ježíše Krista. Pochop smysl události pravdy zjevené v jeho kříži. ON je cesta. Připadáš si někdy odepsaný a mrtvý? Nepřehlédni aktuálnost znamení Jonáše proroka, poznej sebe sám, pravdu o své situaci a chop se změny mocí toho, který z mrtvých vstal. Svěř se jeho spasitelnému umění. Boží přání a příkázání je život. Život časností nevymezený, život s ním, ŽIVOT VĚČNÝ (J 12,50). Popřej sluchu Jonášovi:

„Kdo si hledí marností pouhých, dobroty Boží se zbavuje,“ volá z břicha ryby i na nás (Jon 2,9). Amen.

Modlitba:

„Pane, náš Bože, zbystři naše smysly pro slovo pravdy. Přistihujeme se při tom, že převracíme skutečnost, aby nám dala zapravdu. Stavíme věci do souvislosti tak, aby to posílilo naši pozici. Manipulujeme informacemi, aby sloužily našim zájmům. Pane, náš Bože, zbystři náš smysl pro slovo pravdy. Amen.

Samuel Jan Hejzlar

Daniel Henych

mém předchůdci). Trochu naivně jsem spolehl, že je všechno v nejlepším pořádku. Kontakt s Jičínem jsem od té chvíle udržoval pouze dopisy. Na zavedení telefonu se tenkrát muselo čekat mnoho měsíců, mobil byl hudebou budoucnosti a na jičínské faře ani u kurátora se tyto vymoženosti ještě nevyskytovaly. Do Jičina jsme dorazili dva dny před mým nástupem. Poněvadž auto mělo v té době jen několik farářů – a my jsme mezi nimi nebyli – byli jsme rádi, že manželku, naši půlroční dcerku a mne přibrali do své prostorné kabiny vstřicní stěhováci. (Nebylo to proti předpisům?) Při našem příjezdu vyběhly z fary dvě staré sestry, které tam držely uvítací službu. Protože koncem listopadu se už brzy smrákalo, složili autodopravci naše věci částečně na chodbu, částečně na chodníček na dvoře a odkvapili zas do Prahy. Veliké překvapení nás čekalo, když jsme vstoupili do bytu, který se měl stát naším útulným pelíškem. Všechna okna byla vysazená a uprostřed budoucího obývacího pokoje zela mělká, ale rozlehlá díra po vytrhaných shnilých parketách. Protože jsme neměli chuť přenocovat v pohádkovém lese Řáholci v jeskyni jako Rumcajs, Manka a Cipísek, pospíšili jsem si na nádraží a stihli jsme ještě pozdní vlak do dvacet kilometrů vzdálených Hořic, kde žili tehdy naši rodiče z obou stran. Když jsem se příští den vrátil odtamtud zas na jičínskou faru a setkal se tam již s bratrem kurátorem, všechno mi vysvětlil stručně a jasně: „My jsme to prostě nestihli!“ Kdo by mohl kritizovat dobrovolníky, kteří obětovali zdarma čas a síly něčemu tehdy tak nepopulárnímu jako byla církev!

Pokračování přístě

Žádný omyl není tak velký, aby neměl své posluchače.

Martin Luther

Dvě vzpomínky

Bylo to koncem sedmdesátých let minulého století. Byl jsem na svém prázdninovém pobytu ve své rodné chalupě v Nemili u Zábřehu na Moravě. Ve Vrbně pod Pradědem probíhaly tehdy právě biblické kurzy, které vedl pan vikář Jan Košťál. Pana vikáře později pana faráře jsem znal ještě z let dětství před druhou světovou válkou, kdy mne vyučoval náboženství v Zábřehu. Do zábřežského sboru nastoupil duchovní službu v roce 1936, kdy mi bylo devět roků. Když jsem ho navštívil v roce 1978 ve Vrbně p. Pradědem, bylo mu již 70 roků, ale byl v plné tělesné a duchovní síle. Pan vikář mne i se svou paní přivítali a strávili jsme v pohodě část odpoledne. Velmi mne zval, abych zůstal ještě alespoň několik dní na kurzu, ale mně to nebylo možné, povinnosti, práce na zahradách, maminka i manželka mne čekaly v mé rodné chalupě. Vlakové spojení bylo dost složité a navečer jsem chtěl stihnout vlak zpět. I tak jsme si pěkně pohovořili a osvětilo mne duchovní světlo bratra vikáře, které mám uchováno v sobě dodnes. Hned na počátku rozmluvy se mne ptal: „A znáte bratře mou knížku Síla víry?“ Já jsem později jeho knížku šířil mezi přáteli. Při setkání jsem byl již delší dobu v Praze, údem a členem staršovstva libeňského sboru. Rád jsem se účastnil biblických hodin br. faráře Miloše Šourka, kterého jsem později doprovázel po biblických hodinách až k jeho bytu. Rozvinul se mezi námi vztah učitele a žáka. Bratr vikář Košťál se mne vyptal na mé poměry doma i v zaměstnání a velmi ho zajímalo, že vedle svého působení jako hudební pedagog a člen symfonického orchestru pořádám koncerty pro školy, slabozraké a praktikuji muzikoterapii v psychiatrické léčebně v Praze 8. Pamatuji na jeho slova, když zavolał svou paní a říkal jí s podivem. „Podívej se, maminko, tady bratr léčí hudbou.“ Varoval mne před úskalími života ve velkoměstě. Nakonec jsme pořídili společnou fotografii a rozloučili se. Udržoval jsem s ním i s jeho paní písemný kontakt až do konce jeho života, zasílal jsem mu pozdravy ze zájezdů do zahraničí, za které děkoval a vybízel mne, abych mu psal co nejčastěji. Velmi mi doporučoval četbu Následování Tomáše Kempenského a sdělil mi, že tato knížka je jeho každoroční četbou při rozjímání před velikonocemi. Když pak on i jeho paní těžce onemocněli mozkovou mrtvicí, byli v péči jejich syna v Novém Městě pod Smrkem. Chtěl jsem je navštívit, ale br. farář mi napsal, že se to v jejich stavu nehodí. V posledním dopisu potom psal: „Ono to, bratře, není tak zlé. To jen když přijde nový záchvat, vyvede nás to trochu z míry.“ On i jeho knížečka Síla víry jsou mi stálou posilou a za jeho svědectví víry jsem mu velice vděčen já i všichni, kdo s ním přišli do styku. Děkuji za něj i za jeho paní nebeskému Pánu.

Světového pedopsychologa, profesora Zdeňka Matějčka, netřeba veřejnosti představovat. Zapsal se svou činností a svými knihami do mnoha myslí i srdcí. Po prvé jsem ho osobně poznal na jedné z jeho přednášek v modlitebně v Praze Libni. Přednášel na téma o výchově mládeže, která byla jeho doménou. Přednášel o citové deprivaci dětí, které vyrůstají v neutěšených poměrech a trpí i nevhodnou výchovou rodičů, kteří by sami potřebovali výchovu k lásce a toleranci. Ve svých knihách líčí případy, kdy z dětí, které rodiče nespravedlivě a krutě trestají, vyrůstají lidé s podobnými vlastnostmi a jejich hrůzné tresty a „metody“ jejich výchovy se předávají do „druhého i třetího pokolení“. Poznal v nápravných ústavech děti, které byly naprosto otrlé, bezohledné, bezcítne a kruté. Takové povahy dětí se velice těžce napravují a tito jedinci i jejich okolí trpí nedostatkem citu celý život. Sestavoval jsem tehdy s p. PhDr. Študlarem výchovné koncerty v bohnické psychiatrické léčebně a účastnil se semináře muzikoterapie Vysoké školy v Drážďanech. Dospěl jsem ke zjištění, že pokud se dostane relativně vyléčený pacient znovu do prostředí, které působí neblaze na jeho povahu, upadá opět do stejných stavů jako před léčením. Základním rysem pana prof. Matějčka a jeho metody léčení byla obětavá láska a trpělivost, vycházející z jeho křesťanské víry. Věděl jsem, že pan profesor je evangelík, ale nemohl jsem pochopit, proč se o svém evangelictví a o křesťanském základu výchovy ve svých přednáškách poměrně málo zmiňuje. A tak jsem mu napsal a zeptal se ho na důvod. Odpověď přišla nečekaně dopisem, ve kterém pan profesor odpověděl na mé otázky se vzácnou upřímností a jemu vlastní laskavostí.

Jeho vysvětlení bylo vzácné a poučné. Závěrem píše: „Jestliže z mého jednání a chování nevysvítá jasně mé křesťanství, nemá cenu o něm hovořit...mám takovou úctu před Božím slovem, že je vyslovuji jen s bázní a třesením.“ Dále se p. profesor odvolává v dopise na bratra doc. Jaro Krivohlavého, který podobně šetří s plýtváním Božího jména. Dopis mám schovaný jako vzácnou vzpomínku na pana profesora. Další korespondence se mezi námi již nerozvinula, neboť brzy zemřel. Zatím nemáme žádného pedopsychologa, který by se panu prof. Z. Matějčkovi vyrovnal v odbornosti i praxi jednání v cituplném vztahu k rodičům a dětem. Zůstává všem vzorem. Budiž čest jeho památce.

Miroslav Hronek

DOPIS PROF. ZDEŇKA MATĚJČKA

Praha, 17. 2. 01

Milý bratře Hronku,

moc srdečně Vás zdravím a prosím za prominutí, že na Váš dopis odpovídám se zpožděním. Vrátil jsem se totiž právě z Rehabilitační kliniky, kde jsem trávil nějaký čas po operaci (tot. endoprotéza) své od dětství pochroumané levé nohy – čili, teprve teď se dostávám k psacímu nářadí.

Otázka, kterou mi kladete, není pro mne tak docela nová. Odpovídal jsem na ni už několikrát – ale upřímně řečeno, sám si v těchto odpovědích tak docela jistý nejsem. Nejsem stoupencem „nenáboženského křesťanství“, o němž mezi jiným také mluvíte. V našem sboru ve Vršovcích jsem byl dlouhá léta ve staršovstvu,

Dokončení na str. 4

RNDr. Michaela Vidláková

Narozena 30. prosince 1936 v Praze do židovské rodiny Lauscherových. Tatínek Jiří byl sionista, který ve 20. letech pobýval několik let v Palestině a patřil k zakládajícím členům Kibucu Sarid. Maminka Irma pracovala jako učitelka v židovské škole v Praze. Oba rodiče se snažili vrátit do Palestiny, ale nezdařilo se jim tento skutek naplnit. Otec pracoval tedy jako technik v továrně na kožešiny a později v dílně při továrně na dřevěné výrobky.

Ve dvou letech malé Michaelky byla naše republika obsazena Němci a v jejích šesti letech, přesněji 22. 12. 1942 byla celá rodina Lauscherova deportována jako Židé do ghetta v Terezíně. Pro odsun byla povolena maximálně dvě zavazadla o hmotnosti 50 kg. Rodina si tedy vzala jen ty nejdůležitější osobní věci, které však stejně z velké části jim byly odebrány při kontrole zavazadel v období vstupu do města Terezína. Malá Michalka si sebou vzala mimo jiných věcí na sebe také knížku, pastelky, blok a dřevěného psa Pluta, který paradoxně celé rodině zachránil životy. Když totiž byly neustále vypravovány vlaky z Terezína do Osvětimi pro celé rodiny Židů zde umístěných či pocházejících z jiných nucených táborů, došlo i na transport rodiny Lauscherových. Ale poněvadž otce Michaely v Terezíně potřebovali na práci právě díky jeho zručnosti, kterou získal při práci v dřevařské dílně, tak mohla celá rodina zůstat v Terezíně a vyhnout se tak deportaci do Osvětimi – do města smrti. Je třeba zmínit, že z židovské školy v Jachymově ulici, kde vyučovala matka český a německý jazyk, přežil válečné a německé běsnění jen jeden žák a maminka.

Po osvobození se rodina vrátila do Prahy, od roku 1948 pracoval otec a příležitostně i maminka na velvyslanectví státu Izrael. V dubnu 1953 se rodina pokusila o emigraci do Izraele, při přechodu hranice však byli zatčeni a souzeni. Maminka s Michaelou strávily půl roku ve vazbě, otec byl vězněn celý rok. Michaela byla pak následně vyloučena z gymnázia a studium dokončovala po složitostech při zaměstnání ve večerní škole pro pracující. Dlouho usilovala o přijetí na Přírodovědeckou fakultu UK a přestože přijímací zkoušky udělala jako jedna z nejlepších, přijata nebyla! Teprve po řadě odvolání a stížností mohla na studium konečně nastoupit. V roce 1960 pak ukončila promoci právě Přírodovědeckou fakultu UK, titul RNDr. však získala až v roce 1971.

Od konce šedesátých let vykonávala různé činnosti v rámci Židovské obce pražské, především pracovala s dětmi. Je i nadále členkou reprezentace Židovské obce v Praze, aktivní v Terezínské iniciativě a dalších sdruženích zabírajících se židovskými otázkami a holocaustem Židů. Dnes je paní doktorka přírodních věd, jak sami poznáte, velmi vitální a energickou dámou s citlivým smyslem pro humor. A i přes to vše, čím prošla nejen jako malé dítě, ale také jako dospívající mladé děvče a žena, stále z ní vyzařuje vnitřní klid a spokojenost. Děkujeme velice za její stálé svědectví a neutuchající živost!!!

Josef Ptáček

ASPOŇ MY, KŘEŠTANÉ

Většina lidí dnes má strach ze stálého zvyšování ceny potravin a z neúrody vůbec. Někteří si možná uvědomují, že může nastat situace, kdy už nebude za co, ale ani co nakupovat. Myslím na dobu krále Achaba, kdy po tři roky nepřišel déšť, ale také na slova Pána Ježíše: Nebudete-li činit pokání, všichni zahynete. (Jako ti, na něž spadla věž v Siloe). Všichni potřebujeme pokání. Kéž bychom aspoň my křesťané obrátili svůj život od moderních soběstředných trendů k Pánu Bohu a k potřebným bližním. Snad ještě není docela pozdě.
Hana Najbrtová, Myslibořice

DOPIS PROF. ZDEŇKA MATĚJČKA

Dokončení ze str. 3

biblické hodiny jsou mým potěšením stejně jako nedělní shromáždění, ve sborech jsem na pozvání hodně přednášel a dosud přednáším – ale jsou určité věci, o kterých se mi dobře nemluví. Jsem zdrženlivý – slovní výraz se mi zdá nedostačující, povrchní, nepatřičný. „Nevezmeš jméno Hospodina Boha svého nadarmo“, praví Bible kralická – a pro mne to není jenom jedno „jméno“, ale více jmen, více pojmů. Více představ – stydím se je vyslovit. Nejsem toho hoden – a tahá mne za uši, když slyším, jak s nimi někdo bezostyšně hauzíruje. O svém křesťanství, o lásce a odpovědnosti (viz moje stati o Kainovi aj.) a podobných věcech mohu tedy mluvit v křesťanských shromážděních nebo i tam, kde mluvím sám za sebe a o sobě (např. v knížce „Naděje není v kouzlech“) - ale ne tam, kde mluvím k rodičovské, učitelské či jiné „veřejnosti“. Pokud moje víra, postoje, zásady, přesvědčení atd. nejsou z mých projevů patrný, pak je podle mého mínění marné dovolaávat se (byť jen okrajově, jak píšete) svého křesťanství. Jsem přesvědčen, že by to nijak nepodpořilo ono poselství, které by v takových člancích, statích, knížkách mělo být, nýbrž spíše naopak oslabilo. I tady pro čtenáře a posluchače platí ono biblické „kdo máš uši k slyšení, slyš“. Bylo pro mne velmi milým a povzbudivým zjištění, že na jednotlivé kapitoly jedné mé knížky kázal kdysi pater prof. Knittl v Novém Městě. (Tato kázání mi pak poslal.)

Co tohle teď píší, uvědomuji si, že např. prof. Jaro Křivohlavý o „Kristovu učení“ (jak píšete) ve vztahu k různým věcem života, včetně psychologie, mluví na stránkách Kostnických jisker – nikdy však explicite, pokud vím, ve svých knížkách. Proč, to jsem se ho nikdy nezeptal – nyní po Vašem dotazu to při první příležitosti udělám.

Ještě jednou moc srdečně zdravím a moc za Vaše otázky a poznámky děkuji.

Váš

Prof. PhDr. Z. Matějček

(prof. Knittl kázal na letních „Akademických týdnech“ v Novém Městě nad Metují – pozn. red.)

Putování po rodových kořenech Zelinkovi – Křížlice

Ex 20,1-17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: "Já jsem Hospodin, tvůj Bůh; já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiného boha mimo mne. Nezobrazíš si Boha zpodobením ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit. Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, Bůh žárlivě milující. Stílám vinu otců na synech do třetího i čtvrtého pokolení těch, kteří mě nenávidí,ale prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají...

Možná stejně jako já znáte z vyprávění rodičů či prarodičů některé svoje předky. V naší rodině se tradují některé historky, které se postupně stávají legendami a kdo ví, jestli to tak všechno vlastně bylo. Mile nás překvapilo, když byl tatínek v roce 2015 osloven paní Ludmilou Zelinkovou, která se na Mendelově univerzitě v Brně podílela na zpracování projektu „Genetika a příjmení“. Jednalo se o vědecký projekt, jehož cílem bylo zkoumat vzdálenou příbuznost nositelů stejných (nebo velmi podobných) mužských příjmení české populace pomocí genetických metod. Projekt se zaměřil na genealogické souvislosti rozšíření příjmení, která nejsou příliš častá. A právě jméno Zelinka bylo mezi nimi. Tatínek se do projektu zapojil a díky tomu jsme získali precizně zpracovaný rodokmen Zelinků, kteří již v 17. století obývali Podkrkonoší, konkrétně osadu Křížlice.

Na prahu léta letošního roku jsme se rozhodli, že si kraj předků prohlédneme. Na místě nás překvapila krása přírody, vsudypřítomný klid i nevťíravá činnost místních obyvatel, kteří se s láskou a péčí o danou osadu starají.

Prošli jsme si místa, kde rodina Zelinků kdysi žila. S dávkou adrenalinu jsme hledali čísla popisná, uvedená v rodokmenu. Středobodem obce jsou dva kostely – katolický a evangelický. Dozvěděli jsme se, že

v minulosti Zelinkové (konkrétně Matěj Zelinka) pozemek na stavbu evangelického kostela a hřbitova církvi darovali. Ačkoliv se tehdy muselo jednat o odlehlé místo, dnes je kostel paradoxně jednou z nejviditelnějších staveb osady, pozorovatelný z dalekého okolí. Právě v něm jsme si při nedělní bohoslužbě, a pak na besedě s místním panem farářem, Jiřím Weinfurterem, uvědomili, jak velký nezasloužený dar naše rodina získala. Dar víry a vědomí Boží přítomnosti a lásky, Jeho pomoci a vedení. Kroky našich předků později vedly z Křížlic do Dolních Štěpanic a dále pak do Prahy, kam můj prapradědeček, Pavel Antonín František, po studiích na biblické škole odjel sloužit jako kazatel prvních sborů Církve bratrské (Žižkov, Libeň, Plzeň, Husinec, Smíchov). V Praze se pak už narodil můj dědeček, Timoteus Čestmír Zelinka, archivář, autor řady popularizačních článků a

monografií zejména z dějin Jednoty bratrské a husitství. To už je historie naší rodině známější.

Tam v horách, v ospalé vesničce, jsme však Boží přítomnost více prožili. Uvědomili jsme si, jaké bohatství díky víře naše rodina získala. Putování po rodinných kořenech tak pro nás bylo i ujištěním o tom, že Pán Bůh svá zaslíbení plní.

Křížlice tak k nám v mnohém promluví. Rádi bychom poděkovali všem, kteří nám pobyt zpřjemnili. Jak místní evangelický farář, paní starostka, tak řada křížlických obyvatel a chalupářů, kteří nám velmi ochotně pomáhali hledat a také doplňovali získané informace. V neposlední řadě jsme vděční za krásu Božího stvoření a milosrdnou náklonnost našeho Spasitele k naší rodině (...“prokazují milosrdenství tisícům pokolení těch, kteří mě milují a má přikázání zachovávají...”“).

Jana Zelinková

Inzerce

V CENTRU DOBŘÍŠE NABÍZÍME K PRONÁJMU BYT 4+1 v rodinném domě se zahradou.

Volný od 1.10.2017. Pouze pro členy ČCE se zájmem o aktivní působení v místním sboru.

Další informace u faráře sboru, Samuela Hejzlara, tel: 603578108, e-mail: sammyhej@gmail.com.

č. 12

EVANGELICKÝ TÝDENÍK - KOSTNICKÉ JISKRY
Vydává Kostnická jednota
Redakce a administrace v Praze 2, Ječná 19, PSČ 120 00, tel.: 224 919 607, e-mail: ET.KJ@worldonline.cz
www.evangelickytydenik.cz
Celoroční předplatné 481 Kč, jednotlivé číslo 13 Kč. Č.ú.: 228961190/0300
Redaktorka: Helena Bastlová
Uveřejněné příspěvky nemusí vždy vyjadřovat stanoviska vydavatelů. Nevýžádané materiály redakce nevrací, ani neuschovává.
Tiskne Grafotechna
Distribuci provádí:
* Pro jednotlivce: Česká pošta, s.p. bezplatná infolinka České pošty 800 300 302
adresa pro písemný styk: Česká pošta oddělení periodického tisku Olšanská 9, 130 00 Praha 3
e-mail: postabo.prstc@cpost.cz
*Hromadné zásilky: A.L.L.Production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234092851
Registrační číslo MK ČR: E 365
ISSN 0139-505X

Terezínské ghetto očima dítěte

Povídání o historii 20. století formou vzpomínek pamětnice holocaustu RNDr. Michaely Vidlákové, členky předsednictva Terezínské iniciativy.

Michaela Vidláková, rozená Laušerová se narodila roku 1936 v Praze do české židovské rodiny. Byly ji teprve dva roky, když byla naše republika obsazena nacisty, a šest let, když byla spolu se svými rodiči odvezena do ghetta koncentračního tábora v Terezíně.

Kostnická jednota v Kolíně společně s podporou Městského úřadu Kolín

zve na mimořádné setkání a rozhovor s účastníci holocaustu Židů v naší republice paní Michaelou Vidlákovou, moderátorem bude pan Radek Hejret, místopředseda české pobočky Mezinárodního křesťanského velvyslanectví Jeruzalém (ICEJ).

Neděle 24. září 2017 v 15 h v kolínském synagoze